

FOAIE PAROHIALĂ OCTOMBRIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

NU AM TIMP!

Sunt prea ocupat, nu am timp!

A trăi zi de zi fără rugăciune consecventă poate fi un indiciu al unei inimi care și-a părăsit „iubirea de la început” (Apocalips 2,4), o inimă care nu Îl prețuiește pe Dumnezeu atât de mult cât ar trebui. Atunci când nu facem din rugăciune o prioritate în fiecare zi, este ca și cum am spune: „Mă descurc, Doamne! Pot să fac aceasta! Nu am nevoie de tine!”

Mulți oameni spun: „Nu am timp!”. Am multe de făcut. Sunt prea ocupat ca să-mi fac zilnic timp pentru rugăciune. **În realitate, cu toții avem timp! Deci, întrebarea este: ce facem cu timpul nostru?**

Ne petrecem timpul într-un mod care să arate cât de mult Îl prețuim pe Dumnezeu, cât de mult dorim să îi aducem cultul care I se cuvine, cât de mult conștientizăm că avem nevoie de El și cât de mult îl iubim?

Isus a spus: „Fără Mine nu puteți face nimic!” (Ioan 15,5). Observați: Isus nu spune: „Fără Mine puteți face doar 50%. El spune: „nimic”. Acesta este un adevăr fundamental pe care trebuie să-l avem în minte în fiecare clipă. **Dumnezeu ține întreaga noastră existență în mâinile Sale, fiecare respirație, fiecare mișcare, fiecare gând, fiecare acțiune. Tot ceea ce facem depinde de Dumnezeu.** Nu este vorba, pur și simplu, că fără Isus,

proiectele, relațiile și activitățile din viețile noastre vor avea de suferit. **Fără Domnul am înceta să mai existăm!**

Dacă suntem foarte siguri de acest adevăr, dacă recunoaștem cu smerenie cât de mult depindem de Dumnezeu pentru tot ceea ce facem, cu siguranță ne vom baza pe El și vom apela zilnic în rugăciune la călăuzirea și la puterea Sa.

Când neglijăm să integrăm timpul nostru de rugăciune în programul nostru încărcat, s-ar putea să suferim de o problemă mult mai profundă, nu de a fi ocupați, ci de o problemă a sufletului: „*Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră*” (Matei 6,21). **A trăi zi de zi fără rugăciune consecventă poate fi indiciu al unei inimi care și-a pierdut iubirea de la început,**

„Dacă am fi convinși cu smerenie de nimicnicia noastră, de cât de mult avem cu adevărat nevoie de Dumnezeu, de cât de puțin putem face fără El, ne-am grăbi să mergem în mod regulat la întâlnirea cu El, ne-am opri în mijlocul zilei să îi spunem că Îl iubim, să Îi cerem îndrumare și să implorăm ajutorul Său. Am găsi timp pentru rugăciune în viețile noastre de zi cu zi. Dar cine susține că este prea ocupat pentru rugăciune, în mod subtil, crede, de fapt, că se poate descurca singur în viață, la serviciu, în familie, în viața morală și în a trăi creștinește...” (Edward Sri, *Iubirea dezvăluită: credința catolică explicată*, Editura Viața Creștină).

o inimă care nu Îl prețuiește pe Dumnezeu atât de mult cât ar trebui; poate indica o anumită mândrie spirituală, nerecunoscând cât de dependenți suntem, de fapt, de Dumnezeu în tot ceea ce se întâmplă în viața noastră. Când nu facem din rugăciune o prioritate în fiecare zi este ca și cum am spune: „*Mă descurc, Doamne! Pot să fac aceasta! Nu am nevoi de Tine!*”

Oamenii nu mor de foame pentru că au fost foarte ocupați sau pentru că nu au avut timp. Ne facem timp pentru activitățile pe care le considerăm vitale. **Considerăm noi că timpul petrecut cu Dumnezeu este un lucru esențial pentru viața noastră spirituală, pentru tot ceea**

ce facem și tot ceea ce suntem? La fel cum trebuie să inspirăm oxigen în fiecare clipă, considerăm că este absolut esențial să inspirăm în fiecare zi „*respirația profundă a rugăciunii*”?

Când te rogi, trebuie să te simți bine sau să ai mângâieri sufletești?

Unii creștini se descurajează și se îndepărtează de viața de rugăciune consecventă, deoarece, atunci când se roagă, nu simt consolare, încurajare, apropiere de Dumnezeu.

Atunci când oamenii spun că se simt bine în rugăciune sau „rugăciunea a fost bună astăzi”, ei se referă la faptul că s-au simțit aproape de Dumnezeu în rugăciune. Poate au primit unele consolări, au simțit pacea lui Dumnezeu, au experimentat iubirea lui Dumnezeu, au primit câteva intuiții bune despre viața lor. Acestea sunt binecuvântări minunate pe care Domnul le poate dărua unui suflet în rugăciune. Ele ne pot încuraja și ne pot apropia mai mult de El în rugăciune. Dacă am experimentat acest lucru – Sf. Tereza a Pruncului Isus mărturisește că nu a avut niciodată partea de așa ceva – trebuie să-i mulțumim Domnului pentru aceste daruri, dar ele nu sunt esența rugăciunii și, cu siguranță, nu trebuie să fie interpretate ca un semn de sfințenie deosebită sau de creștere în rugăciune; nici nu trebuie să fie principala motivație pentru a ne ruga în fiecare zi.

În rugăciune, sentimentele vin și pleacă. De aceea, **fidelitatea în rugăciune este mult mai**

importantă decât orice sentiment pe care l-am putea simți în timpul rugăciunii. Este ușor să perseverăm în rugăciune atunci când primim consolări sau când ne simțim entuziasmați în timpul ei, dar este mult mai important să rămânem consecvenți atunci când rugăciunea este aridă, plictisitoare și incomodă și când ne regăsim constant neliniștiți sau distrași în timpul ei. Fidelitatea față de rugăciune, mai ales când rugăciunea este dificilă, este un act de iubire mult mai important decât orice sentiment, consolare sau gând spiritual profund pe care le experimentăm în timpul rugăciunii.

Întrebarea cheie este următoarea: Îi suntem fideli lui Isus chiar și atunci când nu ne simțim bine în rugăciune, chiar și atunci când simțim că nu primim niciun răspuns de la Dumnezeu sau că nu obținem prea multe după ce ne-am rugat?

Ne rugăm doar pentru ceea ce obținem prin intermediul rugăciunii, sentimente și consolări, sau ne rugăm cu fidelitate în fiecare zi, din iubire pentru Dumnezeu, pentru a ne dăruia Lui și pentru a-I oferi lauda, recunoștința, iubirea și atenția pe care Le merită, pe bună dreptate?

Iubirea adevărată nu se rezumă doar la sentimente. De exemplu, inima unui tată este foarte mișcată când copilul de trei ani îl întâmpină alergând spre el când vine de la serviciu și sare în gâtul lui. În acele momente, are față de copil sentimente foarte frumoase, îl strânge în brațe și se simte minunat să fie tată. Dar când același copil de trei ani îl trezește pe la ora două noaptea, săptămâni la rând, dorind să bea ceva sau să

mănânce și să sară în pat, nu mai are aceleași sentimente, dar trebuie să-i fie fidel în continuare, să-l ajute, să-l slujească, să-l iubească, chiar și atunci când sentimentele calde nu sunt prezente. Așadar, **iubirea nu ține de sentimente. Este un act de voință, o decizie, un angajament.**

În mod similar, când în rugăciune nu Îl simțim aproape pe Dumnezeu, întrebarea care se pune este: Vom continua, totuși, să ne rugăm? Vom fi, totuși, fideli? Pentru că, la fel ca în orice relație de iubire, fidelitatea de zi cu zi este mult mai importantă decât sentimentele pe care le experimentăm când ne rugăm.

Pr. J. Philippe explică: „*Ceea ce contează mai înainte de toate nu este ca rugăciunea să fie frumoasă și reușită, bogată în gânduri și sentimente profunde, ci să fie perseverentă și fidelă. Dacă se poate spune așa, nu trebuie să avem în vedere, în primul rând, calitatea rugăciunii, ci, cu precădere, fidelitatea în rugăciune. Calitatea va fi un rod al fidelității. Un timp în*

care rugăciunea este săracă, aridă, distrasă, relativ scurtă, dar pe care ni-l luăm în fiecare zi cu fidelitate, este bun și va fi nespus de rodnic pentru înaintarea noastră, mai rodnic decât îndelungile rugăciuni înflăcărâte făcute când și când, în funcție de împrejurări.”

Ariditatea în rugăciune nu este o pedeapsă din partea lui Dumnezeu. Este darul Lui pentru noi. Astfel ne dă ocazia de a ne exprima iubirea într-un mod nou și mai puternic. **Atunci când nu avem trăiri speciale în timpul rugăciunii și totuși facem un act de voință și ne angajăm să ne rugăm zi de zi, Cristos, îngerii și sfinții se bucură cu atât mai mult, văzând fidelitatea noastră față de Domnul.** Căci în inima noastră este o iubire dezinteresată, în care suntem atât de clar fideli față de El pentru ceea ce este El și nu pentru ceea ce ne dăruiește El în rugăciune.

Cateheză inspirată din lucrarea „*Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău*”, de Edward Sri

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Rugăciunea constă în a bate la ușa lui Dumnezeu și a-l invoca prin ardoarea insistentă și evlavioasă a inimii. Îndatorirea rugăciunii se îndeplinește mai bine prin gemete decât prin cuvinte, mai mult prin lacrimi decât prin cuvântări. Dumnezeu pune înaintea sa lacrimile noastre și suspinul nostru nu-i rămâne ascuns lui, care a creat toate prin Cuvântul său și nu caută cuvintele oamenilor.

Sf. Augustin

Rugăciunea nu este altceva decât o relație de prietenie, o întâlnire frecventă cu acela de către care ne știm iubiți. Cereți-i ajutorul în nevoie, descărcați-vă năduful înaintea lui și nu uitați de El la bucurie. Vorbiți-i folosind nu formule complicate, ci cuvintele care vă vin din inimă pentru a descrie nevoia voastră.

Sf. Tereza de Avila